

A tetőn állva, a kapukon kívül rekedve is hallgatták Morricone koncertjét

Élő legenda és illúzió

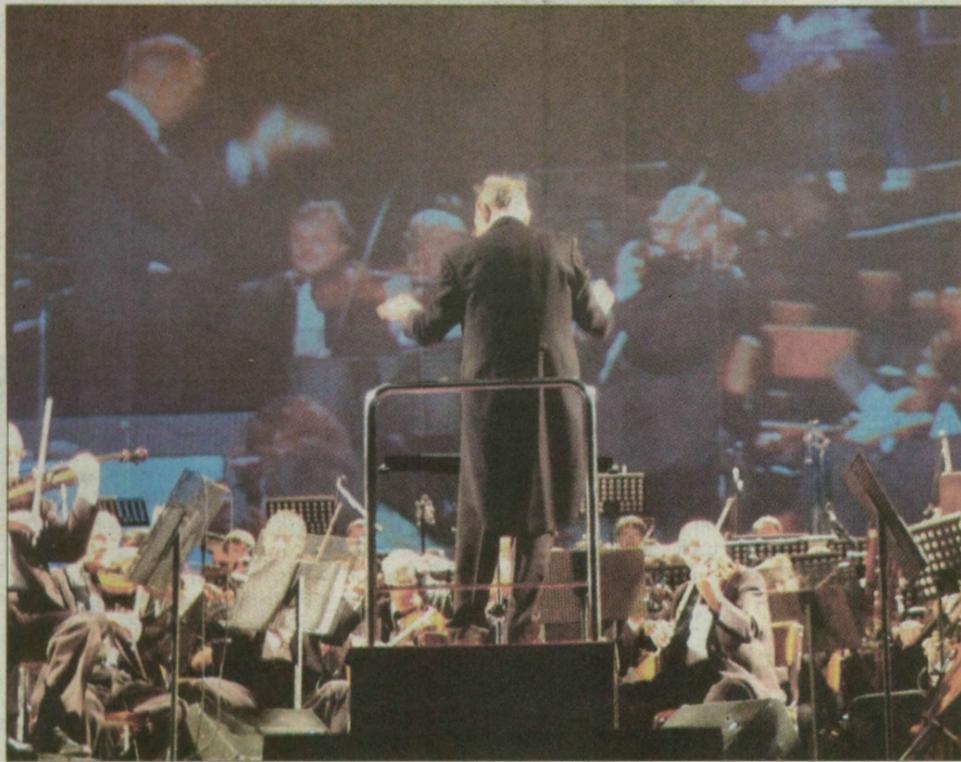
Különleges produkcióval várta szombaton este a nézőket a Dóm tér: a világhírű komponista, Ennio Morricone a szerzeményeit játszó szegedi szimfonikusokat dirigálta.

Nyüzsgő, mediterrán nyaralóhelyhez hasonlított szombaton este Szeged. A Kárász utcán hőmpölygött a tömeg, a belvárosi cukrászdák, éttermek nem panaszkodhattak a forgalomra. Ennio Morricone koncertjére már hetekkel korábban minden jegy elkelt, az előadás előtt mégis sokan ácsorogtak a Dóm téri jegypénztár előtt. Néhányan szerettek volna belépőket visszaváltani, ám ők már azelőtt ajánlatokat kaptak, mielőtt a kasszához érték volna.

Egy pedagógus család nem engedheti meg magának, hogy egy ilyen drága előadásra akár csak középkategóriájú jegyeket is vásároljon – mondta a kislányával a pénztár előtt várakozó Nagy Sándorné. – A fiam imádja Morricone filmzenéit, ezért mindenképp szeretne volna megnézni az előadást. Úgy egyeztünk meg vele, hogy bár csak augusztus 2-án lesz a születésnapja, már előre kap ajándékkul egy jónak számító 9000 forintos jegyet. Mi ketten, a lányommal abban bízunk, hogy a szabadtérin dolgozó ismerősök segítségével majd megnézzük a főpróbát. Ám hiába voltunk kint csütörtökön este majdnem éjfélig, Ennio Morricone nem láttuk vezényelni. Ha kapnánk a legolcsóbb jegyekből, most már vennénk kettőt, de úgy tűnik, erre már semmi remény, ezért majd kintről hallgatjuk a zenét. A férjem otthon maradt, ő azt mondta, egy illúzióért nem hajlandó ennyi pénzt kifizetni.

Kilenc óra a pótszékekkel kiegészített négyezres nézőtér teljesen megtelt. A környező egyetemi intézetek ablakaiban, a zenelelőre épületének tetején is sokan álltak, hogy ingyen fül- és szemtanú lehessenek az élő legendának számító olasz komponista fellépésének.

Hatvan-nyolcvan ember pedig a kapukon kívül rekedve bizako-

Ennio Morricone dirigál.

Fotó: Miskolczi Róbert

dott, hogy onnan is hall majd valamit.

A koncert egy bejátszással indult, amit a zenekar mögötti hatalmas vászonra vetítettek. A németül feliratozott portréfilmben Ennio Morricone anyanyelvén fogalmazta meg ars poeticáját, és arról mesélt, hogyan születtek meg világlágerrekké lett filmzenéi.

A tizenkétezeres jegyünkhöz legalább egy szórólapot adhattak volna. Nem kötelességem olaszul vagy németül tudni – fakadt ki méltatlankodva néhány perc elteltével egy közelben ülő öltözött úriember. Valóban érthetetlennek tűnt, hogyan követhetnek el ekkora szarvashibát a rendezők, hiszen nem került volna sokba magyar felirattal ellátni vagy szinkronizálni az interjút. A vetítés után nagy taps fogadta Ennio Morricone-t, aki fiatalos lendülettel lépett a karmesteri pulpitusra. Miközben a zenekar a jól ismert fülbe-

mászó dallamokat játszotta, a többnyire a muzsikálókat mutató vetítésvászonon olykor felviláglant néhány képkocka az emlékező filmekből is. Morricone nyilatkozataiban is utalt arra, hogy nem csak filmzenéket komponált. Ennek bizonyítékaként a koncerten két hosszabb szimfonikus darabját is bemutatta, ám ezek kevésbé nyerték el a közönség tetszését, mint a filmslágerok, az andalító muzsika sokakat elálmosított. A legnagyobb tapsot a Volt egyszer egy vadnyugat, valamint A Jó, a Rossz és a Csúf nosztalgikus melódiája aratta Susanna Rigacci nagyszerű szopránzórával. Ugyancsak remekelt a firenzei konzervatórium tanára, Gilda Butta zongoraművész, valamint fellépett Ettore Pellegrino hegedűművész is, akiről Gyüdi Sándor, a zenekar igazgató-karmestere a szünetben mesélt, hogy megdöbbenve ismerte el zongorista honfitársának: a szegediek

koncertmestere, Kosztándi István jobb hegedűs nála, ezért a pénteki próbán be is ült mögé a zenekarba játszani. Kosztándi egyébként a Cinema Paradiso szívbemarkoló hegedűszólójával bizonyította: kollégája jól mérte fel az erőviszonyokat... A koncert végén a Maestrót lelkesen ünneplő publikum három ráadászámot is kapott.

Szerettem Morricone muzsikáját, de nekem kicsit unalmas volt a koncert, mert ezek a filmzenék nem állnak meg önállóan. Osztrák üzleti partnerünket látuk vendégül a feleségével Szegeden, ők azt mondják, jól érezték magukat. Számomra ez a lényeg. Előadás előtt a halászcseréjében vacsoráztunk, így a jegyekkel, a benzinköltséggel és autópályadíjjal együtt több mint százezer forintba került ez az este – mondta a koncert után a budapesti Simon János, aki vendégeivel rohant is vissza a fővárosba.

HOLLÓSI ZSOLT

CSALÁDI ESEMÉNYEK

HÁZASSÁGOT KÖTÖTT

Fehér István Ferenc és Kalapács Mária, Kiss Zoltán és Balázs Hajnalka Mária, dr. Jójárt István és dr. Tóth Tünde, Molnár Tivadar Péter és Szalai Edit Mária, Személy Csaba és dr. Fark Ildikó, Kreiter Attila és Horváth Eszter, Papp Gábor és Szűcs Margit, Masa István és Gajdos Orsolya, Uzonyi Attila és Kása Éva, Furka Csaba és Joó Boglárka, Ferenczi Imre Csaba és Klippel Renáta Rita, Pető Tamás Béla és Jankó Judit, Ruzsáti Zsolt József és Bóka Annamária, Ferenczi Illés Csaba és Renkó Ildikó Kriszta, Bende Tamás és Bódi Andrea.

SZÜLETETT

Madzsara Adrej Vasziljevicsnek és Máté-Tóth Anikónak Viktória, Kis Zoltánnak és Kocsis Katalinnak Bence Márk, Török Attila Péternek és Gulyás Erzsébetnek Ákos Dániel, Zatyakó Gábor Andrásnak és Órhalmi Szilvia Katalinnak Bence Gábor, Baláti Jánosnak és Rosti Barbarának Bernadett, Marschalek Tamásnak és Görög Orsolyának Tamás, Szécsi Lászlónak és Tóth Erzsébetnek Zsolt, Szécsi Lászlónak és Tóth Erzsébetnek Gábor, Hegyes Tibornak és Rutau Tímeának Péter István, Szakács Lászlónak Szűcs Andreának Dávid, Székési Pálnak és Rekedt-Nagy Zsuzsannának Dorina, Prónai Andrásnak és Kiss Évának Adél, Prónai Andrásnak és Kiss Évának András, Tóth Jánosnak és Tombác Gabriella Erzsébetnek Lilia Éva, Makra Lászlónak Halász Mariann-nak Maja, Détári Ákosnak és Görbe Anikó Zsuzsannának Luca, Makra Lászlónak és Császár Juditnak Mónika Ildikó, Oszlár Attilának és Albecz Szilviának Martin Richárd, Pál Jánosnak és Benkő Beatrix Orsolyának Emese Margaréta, Vass Tibornak és Gémes Zsuzsannának Gergő, Körtvély Elődnek és Boros Erikának Eszter, Kucsora Imrénének és Gábor Andreának Klaudia, Zsikai Péternek és Kosztká Ipolyánál Zsófia, Igács Lászlónak és Kún Erikának Brigitta Petra, Tóth-Sári Nándornak és Szél Zsuzsannának Lívia, Pázmándi Csabának és Czibolya Zsuzsannának Csaba Krisztián, Juhász Antal Tamásnak és Korom Andreának Vanessa Rebeka, Kósa Andrásnak

és Balázs Gabriellának Nikolett, Hajdú Lászlónak és Kovács Margit Máriának László Alex, Végh Gábornak és Pataki Tímeának Ábel, Péter-Szabó Zoltánnak és Deák Irénnek Sára, Bozóki Attilának és Tóth-Baranyi Andreának Luca, Monostori Lászlónak és Szóráth Krisztina Katalinnak László, Papp Szilveszternek és Guba Évának Kitti, Salha Samir Khalilnak és Pinnel Judir Mounának Nabil, Tarjányi Károlynak és Csenki Gabriellának Rita Szilágyi Lászlónak és Lajos Katalinnak Dominik László, Németh Szabolcsnak és Bán Zsuzsannának Nikolett Kitti, Kovács Sándornak és Csomor Juditnak Vivien, Hevesi Gáspárnak és Zsótér Katalinnak Richárd, dr. Bozóky Bélának és Sándor Ildikó Ilonának Alfréd, Fehér Tibornak és Pásztor Katalinnak Rebeka Anna, Kisbódi Andrásnak és Haraszi Márta Emesének Bianca, Demecs Zoltánnak és Zántó Csillának Botond, Ottorba Tamásnak és Bende Katalinnak Tamás, Baranyi Lászlónak és Lőrinc Margitnak Natália.

MEGHALT

Szabó Erzsébet, Zelei György Antalné Kurucsai Anna, Szél Józsefné Bálint Rozália, Móra Imréné Négyökrű Irén, Bacsa Pálné Janis Zsuzsanna, Négyökrű Sándor Jánosné Molnár Piroksa Matild, Kerti Mihályné Nagy Mária, Szél Istvánné Tóth Ilona, Nagy Imre, Vásárhelyi Istvánné Szalai Mária, dr. Major Ferencné Weimert Ilona, Tóth-Kis Mária, Sári Pálné Balla Augusztina, Gombos Imre, Ábrahám Imre, Papp Gyuláné Tóth Irén Erzsébet, Horváth Péterné Balázs Edit, Hargitai János Imre, Kálmán Kálmán, Paragi János, Vakarcs Károlyné Karuk Judit, Karai Sándor, Goretics József, Rostás József, Temessy László, Pakott Ferenc, Lantos János, Czutor Ignác István, Csizmadia Sándorné Kiss Julianna, Szalma Antal, Szűcs István, Vorindán Demeter, Sebők István, Csizmárik József, Harcos Emilné Schmidt Mária, Mányi Imréné Simon Julianna, Kádár-Németh Antal József, Dávid Sándor, Sebők Mária, dr. Teiszl Istvánné Horváth Hilda Margit, Makra József, Boros János, Fogas Pál, Kovács Istvánné Ördögh Mária, Hévízi Vince.

Belami a strandon spórol

Hát maga meg hova igyekszik ily lenge szerelésben, mondhatnám félig meztelenül? – állította meg kérdéssel Belami a lóvágatásához hasonlított mozgólépcsőn produkáló Snájdíj Pepit a Panel Pál-lakótelep szélén.

– Strandra megyek, hús habokban mártózni. Ugyan miért is vinnék magammal egy fürdőgatyánál meg egy pólónál többet? – kínálta válaszát Pepi. S csupán azért torpant meg nagy rohanásában, mert Belami gúnyos kacaja egy szempillantás alatt átugorta és körbetekerte.

– Szóval strandra, egy szál gatyában – vigyorgott Belami. – Ezek szerint, ember, maga nem olvas újságot. És nem hallott még arról, hogy manapság a népek hatalmas táskákat cipelve indulnak a medencék mellé, merthogy hazulról visznek kaját is, piát is, hogy így küzdjenek a drágaság ellen. Nézze csak meg az én felségemet – mutatott autójának irányába a külváros nyugalmazott szépfűje. – Láthatja, a felfújható gumimatracról a takarón át a frissen kent vajás szendvicsig minden hazai termék. Engem bizony nem fognak kifosztani az árusok – volt irtózatosan határozott Belami.

A strand pénztárához érve aztán már rendkívüli mértékben elkezdte sajnálni szegény Pepit. Mert hogy a fürdőbelépők árától ugrott egy talpast meg két hátast az egész Belami család, miután a két felnőt meg a két gyerekjegy ellenértéke rettenetesen megközelítette a 2 ezer forintot.

– Ezek után akar még Snájdíj a strandon lakomázni – kergették egymást rosszabbnál is szomorúbb gondolatok Belami fejében, mert hát ő mindig s nagyon tudott izgulni a barátaiért. Majd már a hús vízben lubickolva próbálta kipihenni fáradalmait (no meg arrébb taszigálni azt a kilenc kamaszt, amelyik mind egy szál az ő nyakszirtjén ugrálva játszott a medencés fogócskát), amikor egyik gyermeke, bizonyos Kisrambo feltűnt a színen.

– Apu, csak egy palacsintát hád vegyünk. Any-

Németh György rajza

nyira szeretném összemajszolni magam – tört ki az őszinteség a gyermekből. S Belami belátta – lapulhat ötven szendvics, meg mamától kapott édes sütemény a nejlonszatyrokban, egy palacsintától még a Belami család éves költségvetése sem fog összeomlani. Pár perc múlva kiderült, hogy egy darab palacsinta éppen olyan méretű, hogy meg sem rezenzzen alatta a patikamérleg. Vagyis minimum három illik egy kamaszodó gyerek szájába, a vásárlás során nem feledkezhetnek meg bátyjáról se, no meg aztán a bé nej, Görcs Jolán is

csak táplálkoznia egy keveset, ha már egyszer strand, meg kikapcsolódás.

– Ezer elég volt? – érdeklődött Belami. Ám a pontos válasza hiába várt, ugyanis kiderült: a büfé soron a vásárlási láz valahogy nem tudott lecsillapodni a palacsintáknál. Egy-egy hideg kóla még föltétlenül kellett a kézbe, mint ahogy a srácnak két egész nyolctized másodperc alatt elpusztítottak néhány jégkrémet is.

A szatyrokban ekkorra száradt meg a kenyér, hevült föl az üdítő, fonnyadt szét a gyümölcs. A

hangyák hada pedig mindezt tökéletesen kiszimatolta, el is borította Belamiék földre terített takaróit. No de a vénülő szépfűt ez egy másodpercig sem bántotta, ugyanis akkor már régen messze járt. A hét és fél méternyi úszástól rendkívül megéhezve „Dobjunk be egy kis sült kolbászt a lángos mellé!” felkiáltással éppen egy lacikonyha előtt spórolt, nagy türelmetlenül.

– Ha a savanyút is beleszámolom, no, meg azt a hekket, amit a fiatalúr kért – mutatott Belami nagyobb gyermekére Háj Bélus konyhagazda és egyénileg vállalkozó –, akkor maguk megúszták mindössze 1898 forintból.

– Remek – csalogatta elő az utolsó forintjait Belami a pénztárcából. És máris ugrasztotta Kisrambót a következő üzenettel:

– Anyád meg ne merje venni azt a fél dinnyét, amire éppen most alkudozik, mert a végén még el kell adni a lakásunkat is, hogy hazajussunk.

Dinnye tehát nuku, mint ahogy a fagyaltosnál is csak egy gombócon osztozkodott a négytagú család. Így aztán a strandos kirándulás dehogy is került tízezer forintba. A zsebbe rakáskor még oly nagy értéket képviselő bankjából majdnem annyit megmaradt, ami elegendőnek bizonyult két kisfröccsre a Zsibadt brigádvezetőben.

– Ja, kérem, aki manapság strandra jár, nehogy már elkezdjen nekem itten panaszkodni – fintorgott Józsi csapos, amikor Belami a harmadik fröccs kunyerálásakor sanyarú anyagi helyzetére, hivatkozva remélte a hitelt. Majd már egyesült erővel közönlötték Snájdíjot. Arcán kétkilos viaggal érkezett a fürdőzésből. S közölte: mivel a szendvicsek mellett a pénztárcáját is otthon felejtette, neki a szabad strand éppen ingyen volt.

– Ezért aztán a drágaságról beszélgesünk inkább holnap – rőtöngött Snájdíj, és addig veregette Belami hátát, amíg csigolyái nem kértek egyenként tűzszünetet.

BÁTYI ZOLTÁN